Lugemiſed.

1. Aasta löppeb, uks ſaab kinni pandud.

Wennad, öed! Tere Jumaleme, rahu olgu teile ja minule! Seda ſoowin teid teretades paari ſõnaga, ſeſt meil ep ole aega, peame ruttama, aasta löppeb ja uks ſaab pea kinni pandud! — Jah jälle üks aasta lähäb mööda; eks ſee olnud kui ſuur lin, kuſt teed käies läbi tulime waheſt puhates, waheſt waewa nähes, pölweni pori ſees, ja jälle ſileda tee peal, ſõbralikult teretatud, ehk wihaga ſõimatud, römus ehk kurwastuſes; — mõnda ſaime näha ja katſuda, aga ſee on löpend, ſeda tükki maad oleme

ärakäinud, ſeſt linnaſt läbi jõudnud. Linna ſuured laiad wäravad on lahti tehtud, ja kes palju kraametega käiwad, minggu ſealt. Ma olen weikene madal mehike, teie ka, ja pole meil muud, kui hingg rinnus, kep käes, läki ſiit, kus enam kõrwale weikene uks tehtud; rutagem ſiit, et kahjuta peaſeme linnaſt — wanaſt aastaſt — wälja ja et õndſaste hakkame uut aastat peale, uuteſt maakondadeſt läbikäima. Aga olgem ka waprad ja wirgud, uks ſaab pea kinni pandud; ma ei tahaks, et keegi teie hulgaſt peaks ſuureſt wärawaſt wälja minema. Seal on aega kül, ſeal on naeru ja öiskamiſt, ſeal weeta köikſugu kraami ja tehta enestele tüli ja waewa tühja asjaga; aga meie ei taha uut teekäimiſt wana waewaga hakata, ei meie tea ſeſt kaſu ihu ega hingele, — ſellepäraſt madalaſt ja kitſaſt ukſeſt läki wälja, kimpſud ja kämpſud wiſagem öla pealt ära, tolmugi puiſagem jalgadeſt maha, enne kui uks ſaab kinni pandud, et meie hiljaks ei jää.